

[Úvodní Stránka](#) > ... > [Obrátit Se Na Soud](#) > [Kde A jak](#) > [Právo Kterého Státu Se Použije?](#) > [England and Wales](#)

Právo kterého státu se použije?

Obsah zajišťuje

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Anglie a Wales

1 Zdroje platných norem

1.1 Vnitrostátní normy

Kolizní normy v Anglii a Walesu zabývající se rozhodným právem dnes vyplývají zejména z přímo použitelných nařízení EU. Pokud jde o občanské a obchodní věci, jedná se o: nařízení č. 593/2008 (Řím I) o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy a nařízení č. 864/2007 (Řím II) o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy. Zákon o právu rozhodném pro smlouvy z roku 1990 (Contracts (Applicable Law) Act 1990) (který prováděl Římskou úmluvu z roku 1980) je i nadále relevantní pro smlouvy uzavřené před 17. prosincem 2009 (na smlouvy uzavřené k tomuto dni nebo po tomto datu se vztahuje nařízení Řím I). Zákon o mezinárodním právu soukromém (různá ustanovení) z roku 1995 (Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995) je relevantní pouze ve vztahu k situacím, na něž se nevztahuje nařízení Řím II (nařízení se použije na případy, kdy ke škodě došlo po 11. lednu 2009). Tradiční pravidla zvykového práva jsou i nadále použitelná na delikt pomluvy a v souvislosti s dědickým právem a majetkovým právem.

V rodinných věcech je obvykle zdrojem pravidel týkajících se rozhodného práva zvykové právo, s určitými výjimkami. V rodinných věcech se obecně používají anglické právní předpisy s výhradou omezených výjimek stanovených ve zvykovém právu (např. pokud jde o neplatnost manželství) nebo v zákoně (např. v souvislosti s výživným v zákoně o nárocích na výživné (nástroje pro usnadnění výkonu rozhodnutí) z roku 1920 (Maintenance Orders (Facilities for Enforcement) Act 1920) a v zákoně o nárocích na výživné (vzájemný výkon rozhodnutí) z roku 1972 (Maintenance Orders (Reciprocal Enforcement) Act 1972)). Ve věcech rodičovské odpovědnosti a v záležitostech týkajících se ochrany dětí, na něž se vztahuje nařízení EU č. 2201/2003 a Haagská úmluva ze dne 19. října 1996, se jedná o předpisy o rodičovské odpovědnosti a opatřeních k ochraně dětí (mezinárodní závazky (Anglie a Wales a Severní Irsko)) z roku 2012 (Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children (International Obligations (England and Wales and Northern Ireland)) Regulations 2012) a článek 15 úmluvy z roku 1996, který obsahuje pravidla týkající se rozhodného práva, tj. že se s výhradou omezených výjimek použije anglické právo.

1.2 Vícestranné mezinárodní úmluvy

Haagská úmluva o kolizních právních předpisech týkajících se formy závěti z roku 1961.

Římská úmluva o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy z roku 1980 (nahrazená nařízením Řím I ve vztahu ke smlouvám uzavřeným dne 17. prosince 2009 nebo po tomto datu).

Haagská úmluva ze dne 1. července 1985 o právu rozhodném pro trust a o jeho uznání.

1.3 Hlavní dvoustranné úmluvy

Nejsme si vědomi žádných dvoustranných úmluv obsahujících ustanovení o volbě práva, jichž je Spojené království smluvní stranou.

Je však třeba poznamenat, že i když Římská úmluva z roku 1980 a Haagská úmluva umožňují státu uplatňovat

určitý jiný režim rozhodného práva na „vnitřní“ kolize, jako jsou kolize mezi právními předpisy Anglie a Walesu a Skotska, Spojené království se rozhodlo této možnosti nevyužít. Na kolize mezi různými jurisdikcemi Spojeného království i na mezinárodní kolize se proto vztahují pravidla Římské úmluvy (ve vztahu k smlouvám uzavřeným před 17. prosincem 2009) a Haagské úmluvy.

2 Uplatňování kolizních norem

2.1 Povinnost soudce uplatnit kolizní normy z vlastní iniciativy

Obecné stanovisko je takové, že se kolizní normy použijí pouze tehdy, pokud alespoň jedna ze stran požaduje jejich uplatnění. Pokud tomu tak není nebo pokud neexistuje uspokojivý důkaz o obsahu cizího práva, soudce zpravidla použije na danou záležitost anglické právo. Jedná se o pravidlo, které se týká důkazů a řízení, a není tudíž dotčeno nařízeními EU.

2.2 Zpětný odkaz

Nařízení EU vylučují použití doktríny týkající se zpětného odkazu v případech, na něž se vztahují kolizní normy EU, a to byl rovněž převládající názor podle zákona o mezinárodním právu soukromém (různá ustanovení) z roku 1995 a zákona o rozhodném právu pro smlouvy z roku 1990. Pokud by tedy anglická kolizní norma pro delikt nedbalosti poukazovala na francouzské právo, uplatní se francouzské vnitrostátní právní předpisy, a to i v případě, že by francouzský soud použil právní předpisy jiné země. Zdá se, že jedním z důvodů pro odmítnutí zpětného odkazu v těchto oblastech je to, že by složitá pravidla stanovená v zákonech byla v případě použití zpětného odkazu narušena.

Úloha zpětného odkazu ve zbývajících oblastech práva je nyní poněkud omezená a v některých případech není zcela jasná. Lze říci, že se zpětný odkaz použije v případě pozemků nacházejících se v zahraničí, na něž se podle anglických právních předpisů vztahuje právo místa, ve kterém se věc nachází (*lex situs*). V takových případech existuje pragmatická vůle uplatnit stejné právo soudu, v jehož obvodu se nemovitost nachází, aby se zvýšila šance, že jakékoli anglické rozhodnutí týkající se nemovitosti bude účinné. Výsledkem rozhodnutí soudů prvního stupně, pokud jde o hmotný movitý majetek nacházející se v zahraničí, je to, že odkaz na *lex situs* nebude zahrnovat zpětný odkaz.

V rodinných věcech existuje určitá omezená judikatura, podle níž se doktrína týkající se zpětného odkazu může uplatnit za určitých okolností, tento problém však nastává jen velmi zřídka, neboť v rodinných věcech se obecně uplatňuje anglické právo.

Je však třeba uvést, že v mnoha případech je zjišťování obsahu zahraničních kolizních norem nákladné a strany se často rozhodnou nepožadovat jejich uplatnění (viz bod 2.1).

2.3 Změna kolizního kritéria

Tento problém se řeší tím, že se v každé kolizní normě stanoví příslušný okamžik, k němuž se určí hraniční určovatel. Například v případě převodu movitého majetku je příslušným rozhodným právem právo použitelné v místě, kde se daný movitý majetek nachází v okamžiku převodu.

2.4 Výjimky z obvyklého uplatňování kolizních norem

Podle tradičních pravidel mohou anglické soudy odmítnout použití cizího práva, které je v rozporu s anglickým veřejným pořádkem. Práh je však velmi vysoký: například pokud by to vedlo k výsledku, který je „zcela neslučitelný se základními požadavky spravedlnosti uplatňovanými anglickým soudem“. Obsah anglického veřejného pořádku je ovlivněn mezinárodními závazky Spojeného království, zejména Evropskou úmluvou o lidských právech; porušování lidských práv je jedním z dobře známých příkladů výjimky z veřejného pořádku, jiným příkladem je „flagrantní porušení pravidel mezinárodního práva zásadního významu“ (např. invaze Iráku do Kuvajtu v roce 1990).

Nařízení Řím 1 a Řím II navíc nyní stanoví použití imperativních ustanovení *lex fori* bez ohledu na právo, které by se jinak na smlouvu vztahovalo. Tato pravidla obecně existují v oblasti spotřebitele a zaměstnanosti nebo v právních předpisech, které doplňují mezinárodní úmluvu.

2.5 Zjištění cizího práva

Obsah cizího práva se zjišťuje stejně, jako by se jednalo o skutkovou okolnost. Je věcí stran, aby prokázaly obsah cizího práva; soudcům není dovoleno, aby sami zkoumali obsah cizího práva. V případě rozporu mezi důkazy předloženými stranami může soudce posoudit důvěryhodnost znalců a může posoudit primární důkazy (např. zahraniční zákony a případy), zejména tehdy, pokud jsou napsány v angličtině a používají pojmy, jež jsou anglickému soudci známy.

Obsah cizího práva se obvykle prokazuje znaleckým posudkem. Nepostačuje předložit soudu znění cizího zákona, případu nebo autoritativní text. Znalecký posudek týkající se cizího práva může poskytnout každý, kdo je „dostatečně odborně způsobilý k tomu, aby tak učinil, na základě svých znalostí nebo zkušeností“, a to bez ohledu na to, zda je oprávněn jednat v příslušné jurisdikci jako právník. Je však běžné, že znalci jsou buď akademičtí pracovníci, nebo právníci v dané jurisdikci. Pokud byl obsah cizího práva zjištěn v dřívější anglické věci, lze tuto věc uvést jako důkaz o obsahu cizího práva, přičemž se předpokládá, že obsah cizího práva je stejný jako v dané věci, neprokáže-li se opak.

Důkazní břemeno nese strana, která se opírá o cizí právo. Není-li cizí právo uspokojivě zjištěno, je obecným pravidlem to, že se použije anglické právo. Avšak v případech, kdy není důvod se domnívat, že se cizí právo jakýmkoli způsobem podobá anglickému právu (např. daňový zákon z jiné evropské jurisdikce), může být žaloba zamítnuta.

3 Kolizní pravidla

3.1 Smluvní závazky a právní akty

Ve všech případech týkajících se smluvních závazků a volby práva je přímo použitelné nařízení Řím I. Kolizní normy obsažené v nařízení Řím I se mohou vztahovat také na případy, které anglické vnitrostátní právo neuznává jako smluvní závazky (např. tehdy, není-li dohoda podpořena protiplněním, jako jsou darovací smlouvy).

Procesní záležitosti stanoví *lex fori*. Posouzení výše škody (nikoli však odškodnění) a důkazní prostředky jsou tudíž upraveny právem místa soudu. Promlčecí lhůty jsou hmotněprávní, a proto jsou v případě smluvních závazků stanoveny právními předpisy použitelnými podle nařízení. Hlavní hmotněprávní pravidla jsou následující.

V případech, kdy smluvní strany učinily výslovnou volbu práva, nebo v případě, kdy je volba práva prokazatelná s přiměřenou jistotou, se použije toto právo. Je pravděpodobné, že volba bude s přiměřenou jistotou prokázána tehdy, je-li smlouva ve standardní podobě, o níž je známo, že se řídí určitým právem (např. smlouva společnosti Lloyd's o námořním pojištění), nebo s ohledem na předchozí transakce mezi stranami. Existuje-li dohoda o volbě soudu, postačuje to často k vyvození závěru, že záměrem byla volba práva tohoto soudu, není tomu tak však vždy. V případě smlouvy o rozhodčím řízení platí, že pokud jsou stanovena kritéria pro výběr rozhodců, umožní to snadněji odvodit volbu práva, jsou-li však rozhodci určeni odkazem na mezinárodní orgán, je mnohem méně pravděpodobné, že volba byla prokázána s přiměřenou jistotou.

V několika ohledech je svoboda volby omezena. Za prvé, pokud jde o spotřebitelské a pracovní smlouvy, volba práva nemůže zbavit spotřebitele nebo zaměstnance ochrany na základě kogentních pravidel, která existují podle práva, jež by se v případě neexistence výslovné volby práva na daný případ vztahovalo. Za druhé, jestliže jsou všechny prvky situace spojeny s jednou zemí, nemůže volba jiného práva zbavit účinnosti kogentní pravidla této země. S ohledem na spotřebitele existují rovněž ochranná pravidla v souvislosti s pojistnými smlouvami. Lze také uvést, že pokud panuje neshoda o účinnosti volby, například v případě tvrzení ohledně nátlaku, je o tom, zda je taková volba účinná, rozhodnuto podle domnělého rozhodného práva (tj. práva, kterým by se smlouva řídila, pokud by byla volba platná), ledaže by to bylo „nepřiměřené“ (v tomto případě lze použít právo obvyklého bydliště strany, která tvrdí, že neudělila souhlas).

Jestliže výslovná volba práva neexistuje nebo není volba prokazatelná s přiměřenou jistotou, stanoví nařízení Řím 1 zvláštní pravidla v závislosti na druhu smlouvy, pokud jsou však tato pravidla neprůkazná, bude obecně rozhodným právem právo obvyklého bydliště typického plnítele. Typického plnítele nelze vždy snadno určit, obvykle se však jedná o stranu, která neposkytuje platbu za zboží nebo službu (typickým plnítelem je např. prodejce výrobku, věřitel v bankovní transakci, ručitel ve smlouvě o záruce). Tato domněnka může být vyvrácena ve prospěch země, se kterou je smlouva úžeji spojena.

3.2 Mimosmluvní závazky

Pokud jde o mimosmluvní závazkové vztahy, ve většině případů se použije nařízení Řím II. Zákon o mezinárodním právu soukromém (různá ustanovení) z roku 1995 se použije pouze na záležitosti týkající se protiprávního jednání, které nespádají do oblasti působnosti nařízení, a na pomluvu se nadále vztahuje zvykové právo (viz níže). Rozhodné právo určuje také promlčecí lhůty.

Podle nařízení Řím II platí obecné pravidlo, že se použije právo místa, kde škoda vznikla. Zvláštní pravidla určují rozhodné právo pro určité druhy mimosmluvních závazkových vztahů, včetně odpovědnosti za škodu způsobenou vadou výrobku, nekalé hospodářské soutěže, deliktů v oblasti životního prostředí a deliktů v souvislosti s právy duševního vlastnictví. Nařízení rovněž umožňuje stranám zvolit si za určitých okolností rozhodné právo, avšak toto ustanovení nelze použít s cílem vyhnout se závazným pravidlům unijního nebo vnitrostátního práva. Je třeba poznamenat, že posouzení škody je věcí rozhodného práva.

Jak bylo uvedeno výše, pomluva (která zahrnuje pomluvu v souvislosti s vlastnickým nárokem, nepravdivé údaje o jakosti zboží, úmyslnou lež a nárok podle cizího práva, který „odpovídá [takovému] nároku nebo jee jinak v souladu s jeho povahou“) se i nadále řídí zvykovým právem. V takových případech platí zásada „dvojí žalovatelnosti“ (double actionability): delikt je žalovatelný v Anglii a ve Walesu pouze tehdy, je-li napadnutelný občanskoprávní žalobou podle cizího práva jurisdikce, v níž k protiprávnímu jednání došlo (obvykle oznámení), a v případě, že k jednání došlo v Anglii a ve Walesu, je-li toto jednání napadnutelné občanskoprávní žalobou podle anglického práva. Toto pravidlo bylo zachováno po nátlaku ze strany mediálních organizací, které se obávaly uplatňování represivních cizích právních předpisů. Toto pravidlo však podléhá výjimce: pokud má k dané situaci a stranám významnější vztah jiná země, použije se místo toho právo této jurisdikce. Je třeba uvést, že tato oblast je obzvláště nejistá.

Pokud jde o správu trustů, rozhodné právo se řídí zákonem o uznávání trustů z roku 1987 (Recognition of Trusts Act 1987), který provádí Haagskou úmluvu o právu rozhodném pro trust. Tento zákon stanoví, že rozhodným právem je právo, které si zakladatel zvolil, nebo není-li takové volby, právo, k němuž má trust nejužší vztah. Tento zákon určuje platnost trustu, jeho strukturu, účinky a správu trustu.

3.3 Osobní stav, jeho aspekty související s občanským stavem (jméno, bydliště, způsobilost k právům a právním úkonům)

Při narození je bydliště (domicil původu) dotyčné osoby stejné jako bydliště otce dítěte v době jeho narození, je-li dítě legitimní. Je-li dítě nelegitimní nebo je-li otec v době narození mrtvý, je bydliště dítěte stejné jako bydliště jeho matky. Toto pravidlo platí do doby, než dítě dosáhne věku 16 let (tj. bydliště dítěte se mění podle bydliště otce resp. matky).

U osob starších 16 let platí i nadále domicil původu, pokud nepřijmou domicil zvolený. Za účelem přijetí domicilu zvoleného musí skutečně pobývat v příslušné jurisdikci a mají v úmyslu pobývat zde po dobu neurčitou nebo trvale. Jestliže některý z těchto prvků zanikne, zvolený domicil není nadále platný a použije se domicil původu.

Bydliště manželky se již neurčuje podle bydliště jejího manžela: posuzuje se nezávisle.

Způsobilost k plnění zvláštních povinností (např. uzavírání smluv, pořízení závěti, uzavření manželství) je stanovena podle pravidel specifických pro danou oblast a je projednána v příslušných oddílech.

3.4 Určení vztahu rodič – dítě, včetně osvojení

Záležitosti týkající se rodičovské odpovědnosti a ochrany dítěte jsou obecně upraveny anglickým právem, s výhradou omezených výjimek, jako jsou (výše uvedené) výjimky vztahující se na záležitosti podle Haagské úmluvy z roku 1996 a záležitosti spadající do oblasti působnosti nařízení Brusel IIa. Otázky týkající se legitimacy a osvojení jsou rovněž obecně určeny anglickým právem, s výhradou určitých výjimek.

3.5 Manželství, nesezdané sožití, registrované partnerství, rozvod, rozluka, vyživovací povinnost

Formální platnost manželství se obecně řídí právem místa uzavření manželství, s výhradou určitých výjimek.

Způsobilost osob k uzavření manželství je obecně určena podle práva místa bydliště dotyčné osoby

bezprostředně před uzavřením manželství. Toto právo upravuje otázky, jako je souhlas stran, požadavky na věk a to, které osoby v rámci širší rodiny nemohou manželství uzavřít. Co se týká konkrétně věku, manželství nebude platné, pokud některý z účastníků byl v době jeho uzavření mladší 16 let, má-li bydliště v Anglii a ve Walesu.

Ve věcech rozvodu nebo rozluky se uplatní obecně anglické právo, s výhradou omezených výjimek.

Pokud jde o vyživovací povinnost, obecně se použije anglické právo, s výhradou určitých výjimek.

3.6 Majetkové poměry v manželství

Výraz „majetkové poměry v manželství“ není pojmem obecně známým ve zvykovém právu. Pokud jde o finanční zajištění v případě rozvodu, rozluky nebo neplatnosti manželství nebo vyživovací povinnost, anglické soudy budou obecně uplatňovat anglické právo, s výhradou omezených výjimek.

3.7 Závěti a dědictví

V případě dědictví ze zákona (tj. pokud neexistuje závěť) se na dědění movitého majetku vztahuje právo bydliště zůstavitele v době smrti; na dědění nemovitého majetku se vztahuje právo jurisdikce, v níž se dotýčný majetek nachází (*lex situs*).

Ve věcech týkajících se závěti (dědění ze závěti) se způsobilost zůstavitele k odkázání movitého majetku určuje podle práva bydliště zůstavitele ke dni pořízení závěti. Odkazovník bude způsobilý k přijetí movitých věcí, je-li způsobilý podle práva svého vlastního bydliště, nebo podle práva v místě bydliště zůstavitele. Neexistuje žádný konkrétní precedent, pokud jde o stanovisko ohledně nemovitého majetku, nejpravděpodobnějším výsledkem by však byl *lex situs*, a pravděpodobně by určil rovněž způsobilost odkazovníka k převzetí nemovitosti.

Podle zákona o závětech z roku 1963 (Wills Act 1963) je v případě úmrtí zůstavitele dne 1. ledna 1964 nebo po tomto datu závěť formálně platná (např. správný počet svědků), je-li v souladu s některým z těchto právních předpisů: právo místa provedení závěti (tj. obvykle tam, kde je podepsána a dosvědčena) v době pořízení závěti; právo bydliště, obvyklého pobytu nebo státní příslušnosti zůstavitele v době pořízení závěti; právo bydliště, obvyklého pobytu nebo státní příslušnosti zůstavitele v době smrti. Závěť bude formálně platná i s ohledem na převod nemovitého majetku, pokud je v souladu s vnitrostátním právem jurisdikce, v níž se nemovitost nachází (což vylučuje uplatnění zpětného odkazu, třebaže se týká nemovitostí).

Odkázání movitého majetku je věcně platné (např. omezení výše částky, kterou lze v závěti zanechat), je-li v souladu s právem v místě bydliště zůstavitele v době smrti; odkázání nemovitého majetku je věcně platné, pokud je v souladu s právem jurisdikce, v níž se daný majetek nachází, tj. bez ohledu na systém vnitrostátního práva se uplatní *lex situs*.

Závěť je vykládána podle práva zamýšleného zůstavitelem, přičemž se předpokládá, že se jedná o právo jeho bydliště ke dni pořízení závěti. Tato domněnka představuje *prima facie* pravidlo, jež může být nahrazeno důkazy o tom, že zůstavitel zjevně předpokládal a zamýšlel, že jeho závěť bude vykládána podle jiného právního systému. S ohledem na nemovitý majetek může existovat dodatečné omezení, kdy v případě, že zájem vyplývající z takového výkladu není přípustný nebo uznáván podle *lex situs*, má přednost posledně uvedené právo.

Platnost údajného zrušení závěti je určena právem místa bydliště zůstavitele v době údajného zrušení (je třeba uvést, že podle anglického vnitrostátního práva (pokud se použije) platí, že manželství ruší závěť, ledaže se prokáže, že závěť byla pořízena výslovně s ohledem na zvažované manželství). Jestliže však bylo zrušení údajně dosaženo pozdější závětí (na rozdíl například od jejího roztrhání), je to, zda tato druhá závěť ruší předchozí závěť, určeno právními předpisy vztahujícími se na formální platnost druhé závěti. Není-li jasné, zda druhá závěť ruší předchozí závěť, je otázka výkladu určena podle práva zamýšleného zůstavitelem, přičemž se předpokládá, že tímto právem je právo v místě jeho bydliště v době pořízení druhé závěti.

3.8 Věcná práva

Majetkové záležitosti se dělí na movitý a nemovitý majetek; o tom, zda se jedná o movitý nebo nemovitý majetek, rozhoduje právo v místě, kde se dotýčný majetek nachází.

V případě nemovitostí je rozhodným právem právo místa, kde se nemovitost nachází, a použije se zpětný odkaz.

To platí pro všechny otázky týkající se transakce, včetně způsobilosti, formalit a věcné platnosti. Je třeba konstatovat, že samozřejmě existuje rozdíl mezi převodem pozemku nebo jiného nemovitého majetku a smlouvou, která upravuje práva a závazky stran tohoto převodu, přičemž tato smlouva se řídí odlišnými použitelnými právními předpisy (zejména podle nařízení Řím I).

V případě vlastnických (na rozdíl od smluvních) otázek týkajících se převodu hmotného movitého majetku je rozhodným právem obecně právo místa, kde se majetek nacházel v době, kdy došlo k události, jež měla údajně vliv na právní nárok na tento majetek. Není jasné, zda se v této situaci použije zpětný odkaz, a celkový účinek prvoinstančních rozhodnutí anglických soudů naznačuje, že se nepoužije. Vlastnické právo k hmotnému majetku nabyté v souladu s tímto obecným pravidlem bude v Anglii uznáno jako platné, je-li movitý majetek poté přemístěn ze země, v níž se nacházel v době nabytí vlastnického práva, pokud a dokud není toto vlastnické právo nahrazeno novým vlastnickým právem nabytým v souladu s právními předpisy země, do níž byl majetek přemístěn. Zvláštní výjimka z obecného pravidla týkajícího se hmotného movitého majetku se vztahuje na případy, kdy je hmotné zboží v tranzitu a místo, kde se nachází, není stranám známo, nebo převod, který je platný podle rozhodného práva týkajícího se převodu, bude účinný v Anglii.

V případě postoupení nehmotného movitého majetku platí, že je-li vztah mezi postupitelem a nabyvatelem smluvní (jako v případě většiny pohledávek) a jestliže se problém týká pouze platnosti a účinnosti samotného převodu, použije se nařízení Řím I.

Je třeba uvést, že kolizní normy pro postoupení a převod nehmotného majetku je obtížné shrnout a na tyto záležitosti se nevztahuje jediná kolizní norma, a to zejména z toho důvodu, že kategorie nehmotných aktiv zahrnuje velmi širokou škálu práv, přičemž ne všechna jsou smluvní povahy. V případě nehmotného movitého majetku se doporučuje vyžádat si odborné poradenství.

3.9 Insolvence

Spojené království je stranou nařízení Rady č. 1346/2000 o úpadkovém řízení, které stanoví příslušná pravidla v řízeních, jež zahrnují úplný nebo částečný odprodej majetku a ustanovení likvidátora, pokud jsou hlavní zájmy dlužníka v některém členském státě EU (kromě Dánska). Jestliže jsou příslušné anglické soudy (což nastane v případě, jsou-li hlavní zájmy dlužníka soustředěny v Anglii a Walesu, přičemž se předpokládá, že se jedná o sídlo), použije se anglické právo.

V případech, které nespádají do oblasti působnosti nařízení č. 1346/2000, se použijí anglické právní předpisy, pokud jsou příslušné anglické soudy (což nastane tehdy, je-li společnost registrována v Anglii a ve Walesu, nebo existují-li v Anglii a Walesu osoby, které by mohly mít prospěch z likvidace, a pokud neexistují náležité důvody pro odmítnutí příslušnosti). Oddlužení v Anglii je platné bez ohledu na právo, kterým se dluh řídí.

■ Poslední aktualizace: 03/06/2021

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.